

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 259/24
30.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, са пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Предраг Миленковић, адвокат из Београда, ул.Краља Милана бр.29, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Саша Табаковић, адвокат из Београда, ул.Дурмиторска бр.3/2, ради дуга, одлучујући о жалбама тужене и евентуалног умешача на страни тужене ВВ, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П 367/21 од 14.3.2022. године и жалбама тужене изјављене против решења о исправци истог суда П 367/21 од 21.4.2022. године и 28.4.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужене и **ПОТВРЂУЈУ** решења Другог основног суда у Београду П 367/21 од 21.4.2022. године и 28.4.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 367/21 од 14.3.2022. године, исправљена решењима истог суда П 367/21 од 21.4.2022. године и 28.4.2023. године, у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка из става петог изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 367/21 од 14.3.2022. године, исправљена решењима истог суда П 367/21 од 21.4.2022. године и 28.4.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 187.804,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба евентуалног умешача ВВ, изјављена против пресуде Другог основног суда у Београду П 367/21 од 14.3.2022. године, исправљена решењима истог суда П 367/21 од 21.4.2022. године и 28.4.2023. године у односу на став трећи и четврти изреке, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 367/21 од 14.03.2022. године ставом првим изреке није дозвољено објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 22.10.2021. године. Ставом другим изреке одбијен је предлог тужене којим је тражила да суд наложи тужиоцу да обезбеди парничне трошкове, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 22.500 евра са законском затезном каматом почев од 17.06.2005. године, па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке одбачен је компензациони приговор изјављен од стране тужене, као неуредан. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 216.304, 00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Решењем Другог основног суда у Београду П 367/21 од 21.04.2022. године, исправљена је пресуда тог суда П 367/21 од 14.03.2022. године, на тај начин што у уводном делу пресуде, после речи: “тужиоца АА”, уместо речи: “из ..., ЈМБГ ...”, треба да стоје речи: “са пребивалиштем у ..., ЈМБГ ...”, док у преосталом делу пресуда од 14.03.2022. године остаје неизмењена.

Решењем Другог основног суда у Београду П 367/21 од 28.04.2023. године, ставом првим изреке, исправљена је пресуда тог суда П 367/21 од 14.03.2022. године, тако што у уводу пресуде уместо “АА из ...”, треба да стоји “АА, са пребивалиштем у ...”, док је ставом другим изреке наведено да у преосталом делу пресуда тог суда П 367/21 од 14.03.2022. године остаје неизмењена.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке, како то произилази из садржине жалбе из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Против решења о исправци од 21.04.2022. године и 28.04.2023. године, тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући их због битне повреде одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Испитујући побијана решења о исправци од 21.04.2022. године и 28.04.2023. године и првостепену пресуду од 14.03.2022. године у побијаном делу у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон) у вези члана 402 ЗПП, Апелациони суд је оценио да су жалбе тужене неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбама се не указује на другу битну повреду поступка, која би могла бити од утицаја на законитост и правилност побијаних решења и првостепене

пресуде.

Како правноснажним решењем Другог основног суда у Београду П 367/21 од 03.05.2023. године није дозвољено учешће у својству умешача ВВ за мешање у овој парници на страни тужене, то је жалба евентуалног умешача ВВ одбачена као недозвољена, с обзиром да је изјављена од стране неовлашћеног лица, па је применом члана 387 у вези члана 378 став 1 и 3 ЗПП, одлучено као у ставу четвртог изреке ове пресуде.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилац АА је као купац са туженом ББ, као продавцем, која је ванкњижно право власништва на предметној непокретности стекла по основу уговора о поклону, закљученог са поклонодавцем, својим оцем ВВ, овереног пред Другим општинским судом у Београду I/3 Ов 3098/05 од 04.04.2005. године, дана 17.06.2005. године, закључио уговор о купопродаји непокретности, који је оверен пред Петим општинским судом у Београду под Ов 9159/05, а који за предмет има двособан стан број 16, који се налази у ... у ул..., површине 49 м², на трећем спрату стамбене зграде за колективно становање, изграђене на кат.парцели бр... КО ..., све уписано у ЛН бр... КО ..., за уговорену купопродајну цену од 45.000 евра. Тужилац је туженој исплатио у целости уговорену купопродајну цену, а тужена је купца увела у посед предметног стана. По закључењу наведеног уговора у судском поступку који се водио пред Првим основним судом у Београду под бројем П 68882/10, правноснажно је одлучено по тужби ГГ, против туженог ВВ, те је утврђено да је тужилац ГГ, као правни следбеник свог сада пок.оца ДД, власник дела заоставштине пок.ЂЂ (сада пок.супруге ДД) и то са 1/2 дела стана бр.16 у ул... површине 49 м², откупљеног у току трајања брачне заједнице сада пок.ДД и ЂЂ, те да је ништава одредба уговора о доживотном издржавању закљученог између сада пок.ЂЂ, као примаоца издржавања и ВВ, као даваоца издржавања, у погледу располагања са 1/2 идеалног дела предметне непокретности. ГГ је преминуо 30.01.2016. године и његова заоставштина, која између осталог чини и ванкњижно сувласништво на предметном стану у 1/2 дела, а по основу пресуде Првог основног суда у Београду П 68882/10 од 23.02.2011. године и пресуде Апелационог суда у Београду Гж 791/12 од 03.11.2012. године, расправљена је решењем Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији О 212/16 од 07.06.2016. године, те су за наследнике ове непокретности на основу закона према споразуму о деоби оглашени синови оставиоца, ЕЕ и ЖЖ са уделима од по 1/2. Поступајући по тужби тужилаца ЕЕ и ЖЖ, против тужених ВВ, ББ и АА, Други основни суд у Београду је дана 21.10.2019. године донео правноснажну пресуду П 3663/14 којом је утврђено да је уговор о поклону закључен између туженог ВВ, као поклонодавца и тужене ББ, као поклонопримца, а који уговор је оверен код Другог општинског суда у Београду дана 04.04.2005. године под бројем Ов 3098/05, делимично ништав и то у односу на располагање са 1/2 идеалног дела предметног стана, те да је такође уговор о купопродаји непокретности Ов 9159/05 од 17.06.2005. године закључен између овде тужиоца и овде тужене, ништав у делу којим је располагана са 1/2 предметног стана број 16 у ул... Након тога, тужилац је као купац, са ЖЖ и ЕЕ, као продавцима, закључио уговор о купопродаји непокретности солемнизован од стране Јавног бележника ... дана 05.05.2021. године под ОПУ: 210-2021, којим је од продаваца откупио преосталу 1/2 предметног стана бр.16 у ... у ул..., по уговореној цени од 24.000 евра. Тужилац је уговорену купопродајну цену продавцима исплатио у целости 12.05.2021. године, тако што је преко “Sparbanken

rekarne АВ”, ЖЖ и ЕЕ, уплатио износе од по 12.000 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања на које је примењено материјално право и то одредбе члана 104, 210, 214 и 395 ЗОО, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, са разлога што је тужена тужиоцу продала стан број 16 у ул... у ..., површине 49 м², постојећи на кат.парцели бр... КО ..., те да је по том уговору тужилац у целости исплатио уговорену купопродајну цену у износу од 45.000 евра дана 17.06.2005. године, да би након закључења наведеног уговора и исплате купопродајне цене, правноснажном одлуком Другог основног суда у Београду П 3663/14 од 21.10.2019. године утврђено да је купопродајни уговор, закључен између овде парничних странака 17.06.2005. године, ништав у делу у коме је располагао са 1/2 спорне непокретности, на који начин је овде тужилац изгубио власништво на 1/2 стана иако је исти исплатио целокупну уговорену купопродајну цену од 45.000 евра, те да је тужена применом цитираних законских одредби дужна да тужиоцу врати 1/2 износа примљеног на основу закљученог уговора од 17.06.2005. године, односно 22.500 евра примљених по основу, који је касније отпао, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом. Такође је првостепени суд одбацио компензациони приговор истакнут од стране тужене, налазећи да је исти неуредан, и одбио предлог тужене за обезбеђење парничних трошкова.

Све битне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП. Жалбом тужене, у којој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд, у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд, као другостепени, те одлуку посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Оцењујући жалбене навода тужене, којима се понављају већ истицани наводи у првостепеном поступку, а који су били предмет правилне оцене првостепеног суда, Апелациони суд налази да су исти неосновани.

Наиме, код потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, да је правноснажном судском одлуком утврђена делимична ништавост предметног уговора о купопродаји од 17.06.2005. године, те да је правном претходнику тужене, ВВ, оспорено власништво на предметном стану на 1/2 идеална дела, још 2003. године (када је сада пок.ДД поднео тужбу ради утврђења брачне тековине са 1/2 идеалног дела на предметној непокретности и ништења уговора о доживотном издржавању закљученим између његове сада пок.супруге ЂЂ у том делу), то је правилно првостепени суд нашао да је тужена несавесни стицалац износа од 22.500 евра, што представља 1/2 исплаћене купопродајне цене за предметни стан од стране тужиоца туженој, те је у смислу одредбе члана 214 ЗОО тужена дужна да тужиоцу врати овај износ и исплати законску затезну камату на исти, почев од дана стицања 17.06.2005. године, па до исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Неосновано је жалбено указивање тужене да је првостепени суд пропустио да врати на уређење туженој истакнути компензациони приговор, а не да га одбаци. Ово с разлога, како то произилази из стања у списима, тужена је у одговору на тужбу, којим је оспорила тужбени захтев тужиоца у целости, само навела, да истиче компензациони приговор док јој тужилац не врати у посед 1/2 предметног стана. Наиме, компензациони приговор је материјалноправни приговор којим се истиче да је услед материјалноправне компензације потраживање тужиоца престало пре подношења тужбе, члана 336 и 337 ЗОО, односно овим приговором се истиче да су оба потраживања престала, и који да би се по њему могло поступати, мора да испуњава све захтеве у процесном смислу, а то су захтеви које мора да испуњава и тужба, те стога мора постојати јасно одређен, формулисан и истакнут захтев. Како у конкретном случају наведени услов није испуњен, јер тужена никакав захтев није ставила, то је правилно првостепени суд одбацио компензациони приговор изјављен од стране тужене, као неуредан.

Супротно жалбеним наводима тужене, правилно је првостепени суд побијаним решењима од 21.04.2022. године и 28.04.2023. године, исправио увод побијане пресуде, назначивши тачну адресу тужиоца у ..., а с разлога што из стања у списима, уверења МУП Црне Горе, Филијала за управне послове, држављанство и странце Будва од 15.03.2021. године је потврђено да овде тужилац, АА, ЈМБГ ..., има пријављено пребивалиште ... од 16.07.2014. године, а на територији Црне Горе од 21.08.1995. године, те је правилно оцењено да се ради о истом лицу које је са туженом закључило уговор о купопродаји предметног стана 17.06.2005. године.

Супротно жалбеним наводима тужене правилно је првостепени суд одлучио када је ставом другим изреке побијане пресуде одбио предлог тужене којим је тражила да суд наложи тужиоцу да обезбеди парничне трошкове. Наиме, одредбом члана 83 став 1 тачка 1 Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, прописано је да тужена нема право на обезбеђење парничних трошкова, ако у државио чији је држављанин тужилац, држављани наше земље нису дужни да дају обезбеђење, док је одредбом члана 16 став 1 Уговора између Републике Србије и Црне Горе о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима прописано да од држављанина једне државе уговорнице, који учествује у поступку пред судом друге државе уговорнице, као тужилац или умешач, није дозвољено захтевати полагање предујма за обезбеђење парничних трошкова, само зато што је страни држављанин и на територији те државе нема пребивалиште.

Приликом одлучивања о основаности жалби, односно законитости и правилности првостепене пресуде у побијаном делу и правилности побијаних решења, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није их посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 и 2 у вези са чланом 402 ЗПП.

Из изложених разлога, првостепена пресуда је потврђена у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

Међутим, приликом обрачуна накнаде трошкова поступка, садржаног у ставу

петом изреке побијане пресуде, првостепени суд је погрешно применио одредбу члана 153 ЗПП, имајући у виду да нежалбеним ставом првим изреке првостепени суд није дозволио објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 22.10.2021. године, те сходно томе, тужиоцу и не припадају трошкови тог поднеска. Правилном применом наведене одредбе Апелациони суд је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка, а имајући у виду успех тужиоца успору, исплати укупан износ од 187.804,00 динара и то за састав тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 16.500,00 динара, приступ на 2 одржана рочишта износ од по 10.500,00 динара (имајући у виду да је овај износ првостепени суд досудио, а да се тужилац није жалио), приступ на једно неодржано рочиште износ од 9.750,00 динара, као и на име таксе на тужбу и одлуку суда износ од по 62.027,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској тарифи у време доношења одлуке о трошковима поступка и Таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе.

Са изложеног, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 3 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић